

Ihmeipäivät

Leija

Sää oli loputtoman tylsä. Jo toista viikkoa. Saaralla ja Leevillä ei ollut mitään tekemistä. Pilvet peittivät taivasta ja oli kylmä. Lapset olivat löhönneet koko päivän sohvalla telkkaria katselemassa. Nyt Saaran äiti oli kuitenkin piilottanut kaukosäätimen ja patistanut lapset ulos. Saara ja Leevi istuivat pihapiirin leikkipuiston aidalla ja potkiskelivat pikkukiviä.

”Mitä tehtäis?”, Saara huokaisi.

”Tylsää”, Leevi nurisi.

”Äiti, meillä ei oo mitään tekemistä!”, Leevi valitti töistä palaavalle äidilleen, tämän kulkiessa lasten ohi matkalla kotiin.

”No höh...”, äiti pysähtyi ja mietti.

”Hmm... Mites se kummitädiltä viikko sitten saatu leija? Et ole vielä kukaan tainnut koittaa sitä”, äiti ehdotti.

Lapset katsoivat ympärilleen. He katsoivat toisiinsa. Ilma oli täysin tyyni. Ei tuulenvirettäkään. Miten leijaa lennätetään ilman tuulta? Leevi oli juuri avaamassa suunsa huomauttaakseen äidilleen asiasta, kun Saara pukkasi häntä kylkeen, hymyili ja iski silmää.

”Hyvä idea! Kiitos vinkistä!”, Saara innostui ja veti Leevin perässään sisälle.

”Mutta eihän täällä tuule!”, Leevi ihmetteli. ”Siis yhtään!”

”Hei. Milloin se on meitä estänyt?”, Saara hymyili. ”Hae nyt jo se leija!”

Pian Saara ja Leevi jo seisoivat pellon reunalla leijan kanssa. Leija oli hieno. Se oli tuotu ulkomailta tuliaisiksi, ja se oli maalattu lohikäärmeeksi. Sillä oli vihreät siivet, irvistävä pää ja terävät hampaat.

Leevi lähti juoksemaan pellolla, leija kädessään. Hän nosti leijan korkealle pänsä yläpuolelle ja yritti saada tuulta sen siipien alle. Aivan turhaan. Leija kynti maassa heti, jos Leevi päästi siitä irti.

Saara sulki silmänsä ja keskittyi. Hän alkoi mielikuvitella. Saara alkoi räpyttää. Saaran räpyttäessä, hänen ripsensä alkoivat kasvaa ja tuuhentua. Ruohonkorret taipuivat tuulessa. Ensin vähän...

Maa alkoi pölyytää. Saaran aikaansaama tuuli lennätti pari yllättynyttä mehiläistä mesiaterian ääreltä ja nostatti ilmaan tomua, oksanpätkiä ja kuivunutta heinää. Saara suuntasi räpytyksensä Leevin pitelemää leijaa kohti.

Leija nousi nopeasti korkealle. Se suihkautti muutaman pahaa aavistamattoman pääskyn ohi ja kaarteli uljaasti taivaalla, pitkä lohikäärmeen häntä hulmuten.

”Älä enää, Saara! Ei enää!”, Leevi huusi, kun leija alkoi nousta yhä ylemmäs ja ylemmäs ja naru alkoi loppua. Saara lopetti heti, mutta leija vain jatkoi nousuaan. Yläilmoissa kierrellyt tuulenpuuska oli tarttunut leijaan ja alkoi riepotella sitä. Se oli niin voimakas, että Leevi ei jaksanut pidellä sitä paikallaan, vaan raahautui perässä pitkin peltoa. Hän ei halunnut päästää irti ja hukata leijaa.

Saara juoksi perässä: ”Pidä kiinni Leevi, älä anna sen karata!”

Leevi yritti vähä vähältä keräillä narua lyhyemmäksi ja leijaa lähemmäksi, samalla kun juoksi leijan tempomana edestakaisin. Vaivoin hän sai käännettyä leijan suunnan kotia kohti. Puuskan kaappaama leija juoksutti Leeviä pitkin kotipihaa. Taistelu loppui vasta, kun Leevi kompastui pihalla lojuvaan puutarhaletkuun.

Kaatuessaan hän nykäisi lopulta leijan alas taivaalta, suoraan omenapuuhun.

Leevi keräsi narun kasaan ja sai ravistettua leijan alas. Mutta missä kunnossa piha oli! Saara ja Leevi katsoivat hävitystä kauhuissaan. Leevin äidin keltaisen erisävyissä hehkuvat istutukset olivat pilalla! Kukkapenkit olivat täynnä jalanjälkiä ja äidin vaalimat kanariankeltaiset liljat, hellästi hoivaamat tipunkeltaiset pionit ja tälle kesälle hankitut auringonkeltaiset lirikset makasivat pitkin poikin nurmikkoa, varret katkenneina, juuret maasta törrottäen.

Mitä äiti sanoisi? Saara ja Leevi alkoivat siivota pihaa kiireesti. He täyttivät kuoppia ja istuttivat uudelleen kaiken, minkä pystyivät. Ne kukat, jotka eivät olleet kokonaan irti-poikki, lapset tukivat pystyyn Saaran kotoaan hakemilla teipillä ja pilleillä.

Siivouksen jälkeen jäljelle jäi kuitenkin kasa katkenneita kukkia, joita ei pelastanut enää mikään.

Saara ja Leevi keräsivät kukat yhdeksi, suureksi kimpuksi. He katsoivat toisiinsa - ja marssivat sisään. ”Hei äiti!”, Leevi huusi ovelta. ”Me tuotiin sulle kukkia!”

